

21.2.82

ט"ת ערע - צויד,

א גראיסן צאיק צויר פאר ציין זיאל און פאר אונד
געטע אונדער. איך זיין אונד זיכער, און איך הענד
אונד אונד צום דער פארשידענע. יעדן פארש - צו
קומט א גראיסן צאיק. אונד - פאר אונד פאר אונד?
אונד א צאיק פאר און ציין פאר פאר אונד אונד אונד.
איך אונד געוויס ציין זיין אונד, אונד אונד פאר אונד צו:
אונד. איך הענד א פאר קראפט (צום זיין פאר אונד אונד
אונד אונד, אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד
אונד פאר אונד אונד - אונד אונד אונד.
צום אונד ציין אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד
פאר אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד
פאר אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד
פאר אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד
אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד אונד

- 3 -

אליהו אלוש, איך זכרע זעך זיין געלט הייליג זיי
אזעלעך און קאמפ. לויס זיילען: מיט א מענטש צוויק הייליג
מיך משה גיך (פון גע-אזיזע און וואסערטע) געפרייגט צו קיין
אויך אלע זיינע לענדן און א 'פרייליךע' זייטן, אלס איך 'פארזארגן
מיט יידיש און יידישע ערטער און איך היינט געגעבעט, אלע אלע
איך זין מסוגל - אדער, עס איז זעכט אראיס ~~צו~~ צעפון א
זאך. זעך גיבור איך, אלע עס איז צוגעגעבט געווארן זעך
'הקדמה'. און עס קען טאקע געשעען זיין. הייליג זיין אלע
זאכן קיין איזש ניט.

זעס שטאט מיני ניט שטיין מיין געוויס מענטשן און אלע
מעשה געבט מיני-ספייס: (האטן זעגן העלפן גיך. אלע אלע זעס
זיין א טיף צוגעגעבן און א גיין צו ווערן מענטשן און
(פון 1936 סוף יידי!).

זי זעך מיני געזינט און שטארק, צו און זיין ערט
פיוו שייך

זיין

כשלו

נצנים נפלה.

עדיין חסר הדויח המהימן. טרם הגיעו לידינו כל הפרטים הנותנים רשות לערוך סכום קרבי. לא כל שכן להרוץ משפט סופי. אי לכן לא האשמה אנו באים להעלות, אלא אמירת דבר שהשעה מחייבת מול אסונות העולמים להתרגש עלינו בימים הבאים, בשעה הקרובה. ואם גם יהא הדבר נוקב ואכזרי הכרח הוא להגידו כבר עכשיו. **נוכח סכנת הנאות: גפילת נצנים**—כשלו הוא. כשלו חמור. הכשלו לא בגפילת הנקודה.

לא הראשונה בגופלים נצנים; כי מועטים מול רבים עמדנו. כי דלים מול כבדי-ציוד היינו.

כי אורחים-מתגוננים מול צבא פולשים סדיר נערכנו.

כי נקודה בודדת ומבודדת עמדה מול בסיס של טור משורין, ושמא לא האחרונה שתנגף. עד לא נבשיל בכח ציודנו העולה והולך, כדי הפעלת מלוא המחץ של הצבא העברי לקטול את האויב עד חרמה ולשחרר ישובים מבודדים מהתקפת טירור, ערים-מפחד פצצות ואת ארמת ישראל כולה—מפולשים ואויב.

כי תבוא שעת העדיפות המלאה, והיא קרובה לבוא, קרובה מאד, אולם עד עת. עד אז, לא נחדול מלהכות באויב—בלב יקדימונו להשמיד—ביד חזקה. בתבונה רבה

בכח האין-ברירה, בכח הירוף-הנפש, בכח העז העילאי של איש המגן העברי: כמעטים מול פולשים רבים.

כדלים מול אדירי האינטרבנציה.

ולא יכלו לנו. אל חומת רוחו הבלתי-נכנעת של איש המגן העברי נופצו עד עתה כל מזימותיו של האויב. אדמת מדינתנו הקמה בידינו היא. ויתרה מזו.

ואם יש והאויב בנחשוליו גבר לזמן-מה על ישוב קטן ונצור—הוא שילם במאות רבות של חללים.

אל כל אבן בודדת שלנו הוא הקין מדמו.

הוא נאלץ לחשוב, ולחשב את מחיר נצחונותיו, וזה חשבוננו.

בנצנים עלול היה האויב, לראשונה, ללמוד—דבר חמור ומפתיע — כי אפשר לו לשבור את חומת ההגנה של ישוב עברי תוך שעות ספורות. להכניעו, ולשבות את לוחמיו.

איך קרה הדבר שכך נפלה נצנים. — עדיין סתומה פרשה דרמתית זו. אך סכנת המערכה פעורה לפנינו:

הלוחמים בחזית הדרום, חיילי החטיבה, מגיני הישובים! שעת הכניעה של נצנים—היא שעה של צער רב ושל חשבון נפש עמוק ונוקב—וחשבון נפש מלא אומר: בית — אין מגינים על-תנאי.

הגנה — משמע: להכין את ההגנה, להכין: בכל כוחות הגוף והנפש! ואם יפקוד הנורל:

טוב ליפור בחפירת הבית מלהכנע לפולש רצחני.

להכנע — כל עוד חי הגוף והכדור האחרון נושם במחסנית — חרפה היא! לצאת אל שבי הפולש — חרפה ומות!

זאת ועוד:

בעשרות קרבות, מבחנים ומבצעים, בדם חללים נועזים ויקרים קנינו את האמונה והבטחון הזה כי אנחנו יכולים לעמוד מעטים מול רבים.

בנשק קל ביד נאמנה — מול ציוד כבד ביד שכירים.

בבקבוק-מולוטוב ביד נועזה מול טנק עיור.

כל עוד

לא התעורר בנו בטחון זה — ששרשו אמונה בהכרת האדם העברי המגן על ביתו — לא יוכל לנו האויב. לא יוכל!

וככל שנתמיד לעמוד בכל נקודה ונקודה, וככל שנקי את דמו של המתקוף אל עמדות המגן שלנו— כה תקצר הדרך, כה יקרב יום המחץ העברי הגדול.

רק ללחום, ללחום וללחום! בכל האמצעים, בכל התנאים, בלי תנאי, בלי חשבון—בכל כוחות הנפש—

כי לנו הנצחון, וקרוב הוא.